

?Vent

Fa molt vent. Bufa fort i aixeca fulles, pols, bellesa i deixalla. Es mou amb violència i fa ballar arbres, faroles i banderes als balcons. Un vent que et refreda mans i cara, i que t'omple els ulls de microfoscors. El vent que t'embolica els cabells, que et fa posar la caputxa i baixar la mirada.

El vent que no s'endurà la por per la malaltia, ni la pobresa energètica ni les ganes de plorar. Un vent que ens fa vulnerables, ens converteix en pes ingràvid, i ens provoca mal de cap.

Un vent que és objecte i subjecte de tempesta i poesia, clarividència al cel sense núvols, la muntanya de Montserrat sense clarianes. Un cel rogent que es confon amb l'aquarel·la sobre el llenç del pensament. Roig, rosa, blau són amb vent colors pastels, agradables i harmònics que anuncien una fi del món que no s'esdevindrà.

Fa un vent que molesta, bufa d'una manera que no ens hi té gens acostumats. Terra sense estridències ni estralls, la nostra. Algun llamp, algun ruixat i, un cop l'any, una emblanquinadeta. Com la nostra pàtria, discreta, a voltes grisa, a voltes sense remei. Vent que no ens ajuda en res, que complica les comunicacions per terra, mar i aire. Vent que ni eixuga ni mulla. Ventada violenta que ens desagrada i ens fa parlar.

Un vent gèlid que talla a l'alta muntanya i que empetiteix la platja vora el mar. Un vent que de petites dibuixàvem sortint de la boca inflada d'un núvol amb cara i ulls. Unes línies imprecises i sense objectiu que fèiem arremolinar per marcar-ne la intensitat.

Un vent que s'emporta partícules de terra, herba, aire i una mica de nosaltres. Vent que és i que transforma. Vent que existeix sense necessitat de ser necessari. Vent que ens fa caure les llàgrimes mentre fem camí cap al refugi real i fictici per asserenar tant de moviment.